

טענע גורא מוסר סדרק מוסר"ר ישראל מסאראגורא ונקראט בפי כל ריוונער רבי זין הרב סדרק הקדוש מוסר"ר ישראל מריון וזין הרב סדרק הקדוש מוסר"ר מאיר מפרמישלאן היטא אהבה גדולה למאור. עד שהרב סדרק מוסר"ר מאיר אמר בזה הלשון מאיר איז איין לירלוק. אבער דער ריוונער איז איין גאנץ גרוסער דאקטער. בלשון הנ"ל אמר כך לאחד ממקורביו כאשר בא לפניו עם פ"ג וכאשר קרא הרב אם הקוויטיל אשר נתן לו אמר הרב סדרק. זה הילד איז דעם ריוונערס קינד ובאמת ה' מדבר כך. כי למקורב הנ"ל ה' הילד מסובן. וסדאקטורים אמרו כי הילד מסובן מאוד. ונסע המקורב לסאראגורא לשרב מריון עם פ"ג והדבר ה' בעש"ק. והנה לעת ערב נחלס הילד למאור וסדאקטור אשר ישב אלל הילד אמר גואש כי לא ה' בו שום נשימת רוח מנחירו ויקחו סדון ויפרסו על הילד גרוסם סדליקו מראשטוי. ואם אם הילד סוילטו החולה מהבית כי כלה כוחה מהבכיים. וסדאקטאר רנה לילך משם כי ראה כי הילד מס. אך האנשים אשר היו בבית הילד לא הכירו אותו ובקשו ממנו שישב שמה. ופתאום ישתומם סדאקטאר כאשר גלה פני הילד. כי ראה בו נשמת רוח חיים וזו מהר לכבד הכרות. ועוד ברגעים אחדים מסמיל הילד פתאום לבכות. ות"ל הילד שב לאיתנו ונתרפא. וממש בזה הרגע ה' המקורב אלל הרב סדרק פרייון ובזו הרגע שב הילד לאיתנו ונתרפא. כעת יכולין לראות איך באמת רוח הקדוש ידבר פה הרב סדרק מוס' מאיר. וסכיר סיפק כי הילד נטרפא ע"י פשלת הרב סדרק מריון. ובאמת אמר כי

מעשה נורא מהרב הצדיק מוהר"ר
[מורנו ורבנו הרב רבי] ישראל
מסאדאגורא ונקרא בפי כל 'רוזינער
רבי'. בין הרב הצדיק הקדוש
מוהר"ר [מורנו ורבנו הרב רבי]
ישראל מריזין ובין הרב הצדיק
הקדוש מוהר"ר [מורנו ורבנו הרב
רבי] מאיר מפרימישלאן היתה
אהבה גדולה למאוד, עד שהרב
הצדיק מוהר"ר [מורנו ורבנו הרב
רבי] מאיר אמר בזה הלשון: "מאיר
אזי איין צירולוק, אבער דער
ריזונער איז איין גאנץ גרוסער
דאקטער" [מאיר הוא **צירולוק**
מילה לא מוכרת] אבל הריזונער

הוא דוקטור יותר גדול]. בלשון הנ"ל אמר כך לאחד ממקורביו כאשר בא לפניו עם פ"נ [פיקוח נפש] וכאשר קרא הרב את הקוויטיל [פתקה] אשר נתן לו אמר הרב הצדיק: "זה הילד איז דעם ריזונערס קונד [ילד זה הוא הלקוח / המיוחד של הריזונער] ובאמת הי' הדבר כך. כי להמקורב הנ"ל הי' הילד מסוכן. והדאקטורים אמרו כי הילד מסוכן מאוד. ונסע המקורב לסאדאגורא להרב מריזון עם פ"נ [פיקוח נפש, והדבר הי' בעש"ק [בערב שבת קודש]]. והנה לעת ערב נחלש הילד למאוד, והדאקטור אשר ישב אצל הילד אמר נואש, כי לא הי' בו שום נשימת רוח מנחיריו. ויקחו סדין ויפרסו על הילד, ונרות הדליקו מראשותיו. ואת אם הילד הוציאו החוצה מהבית כי כלה כוחה מהבכייה. והדאקטאר רצה לילך משם כי ראה כי הילד מת. אך האנשים אשר היו בבית הילד לא הניחו אותו, ובקשו ממנו שישב שמה. ופתאום וישתומם הדאקטאר כאשר גלה פני הילד, כי ראה בו נשמת רוח חיים, ויצו מהר לכבה הנרות. ועוד ברגעים אחדים מתחיל הילד פתאום לבכות, ות"ל [ותודה לאל] הילד שב לאיתנו ונתרפא. וממש בזו הרגע הי' המקורב אצל הרב הצדיק מריזון, ובזו הרגע שב הילד לאיתנו ונתרפא. כעת יכולין לראות איך באמת רוח הקודש ידבר פה הרב הצדיק מוה' [מורנו ורבנו הרב] מאיר. והכיר תיכף כי הילד נתרפא ע"י תפלת הרב הצדיק מריזון. ובאמת אמר כי

הילד איז דעם רוזינערס רבי. ועוד סיים הרב הל"ק מה' מאיר בום הלשון איין קוויטל קען מאיר ב"ה ליינן :

מאיר בזה הלשון: "איין קוויטיל קען מאיר ב"ה ליינין" [פתקה אחת יכול מאיר בעזרת השם לקרוא].